

Jill Shalvis

Copyright © 2012 Jill Shalvis

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,

New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

O veșnicie și o zi

Jill Shalvis

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHALVIS, JILL

O veșnicie și o zi / Jill Shalvis;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3622-5

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS

O veșnicie și o zi

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

capitolul 1

Ciocolata face lumea să se învârtă

Obosită, iritată și speriată că niciodată nu avea să întâlnească fericirea în viața ei, Grace Brooks se repezi în separeul din spate al restaurantului și se trânti pe scaunul din vinilin roșu.

- Chiar mi-ar prinde bine ceva de băut.

Mallory, în hainele de doctor șifonate, tocmai ieșind din tura de noapte de la Urgențe, pufni în vreme ce se îngrămădea și ea în separeu.

- Este opt dimineața.

- Pe undeva este Happy Hour. Asta veni din partea celui de al treilea muschetar, Amy, care purta un tricou negru, o fustă neagră de blugi cu multe fermoare și niște cizme șmechere. Ansamblul de fată dură era înmuiat de șorțul roz pe care scria EAT ME, pe care era obligată să-l poarte cât era chelneriță. Alegeți-vă otrava.

- De fapt, eu cred că vreau o ciocolată caldă, zise Grace, înăbușindu-și un căscat.

Dormise prost, fiind îngrijorată în legătură cu banii. Și cu plătitul facturilor. Și întrebându-se cum să-și păstreze acoperișul deasupra capului...

- Merge și ciocolata caldă, zise Amy. Mă întorc imediat.

Ținându-se de cuvânt, reveni repede cu o tavă de ciocolată caldă aburindă și cu clătite cu ciocolată mari și pufoase.

- Dependente de ciocolată laolaltă.

În urmă cu patru luni, Grace venise în vest din New York pentru un loc de muncă într-o bancă din Seattle, până când descoperise că printre sarcinile de serviciu

era și să-și satisfacă șeful. Lăsând oferta pe masă, se suise în mașină și condusesese cât de departe o dusesse rezervorul de benzină, ajungând în micul orașel de pe țărm Lucky Harbor. În aceeași noapte, rămăsese blocată, din cauza unei furtuni de zăpadă, în acest restaurant, alături de două străine.

Mallory și Amy.

Fără electricitate și cu un copac căzut care le bloca ieșirea, cele trei petrecuseră câteva ore înspăimântătoare calmându-și nervii în vreme ce mâncau un mare tort de ciocolată. De atunci, devenise un obicei să se întâlnească la o prăjitură de ciocolată – până când, la un moment dat, au distrus din greșeală interiorul restaurantului într-un incident cu o lumânare despre care nu se pomenea. Jan, proprietara de la Eat Me, a refuzat să le mai lase să se întâlnească la o felie de tort, așa că Dependentele de Ciocolată trecuseră la negrese. Grace se gândea să propună briose de ciocolată data viitoare. Era important să aibă mâncarea corectă la acele întâlniri, pentru că disecatul propriilor vieți – mai precis, absența unei vieți amoroase – era o treabă grea. Doar că, în ultimele zile, Amy și Mallory avuseseră, de fapt, viață amoroasă.

Grace nu.

Amy dispăru din nou și reveni cu unt și sirop. Își desfăcu și azvârli cât colo șorțul, apoi se așeză, împingând siropul către Grace.

– Te iubesc, spuse Grace cu patos în vreme ce lua prima înghițitură din bunătatea delicioasă.

Nefiind genul care să-și irosească pauza, Amy toastă cu furculița plină de pe care se prelingea sirop și apoi mănca.

Mallory încă întindea atentă unt pe clătitele ei.

– O să ne spui ce este în neregulă, Grace?

Grace înlemni pentru o secundă, surprinsă că Mallory fusese în stare să o citească.

– N-am zis că este ceva în neregulă.

– Diseci un teanc de șase clătite ca și cum viața ta ar depinde de asta.

– Pentru că sunt minunate.

Și nimic nu era în neregulă. În afară de... tot.

Toată viața ei muncise până la epuizare, alergând ca un hamster în roată, îndreptându-se spre viitorul ei evaziv. La naștere, fusese adoptată de o specialistă în rachete și de un respectabil cercetător în biologie, iar asta setase standardele, și ea își știa rolul. Să reușească, și să reușească în stil mare.

– Am trimis CV-ul la fiecare bancă, la fiecare companie de investiții și firmă de contabilitate dintre Seattle și San Francisco. Nu a mai rămas mare lucru.

– Nici resturi? întrebă Mallory cu compasiune, întinzându-se după sirop, cu inelul de logodnă strălucindu-i pe deget.

Amy își acoperi ochii.

– Aoleo, Mallory, nu mai flutura ăla – o să ne orbești. Nu putea Ty să găsească unul mai mic decât o țară din lumea a treia? Sau mai puțin strălucitor?

Mallory se uită la piatra de pe degetul ei, dar ignoră comentariul lui Amy, nevrând să se lase descurajată.

– Revenind la resturi, zise ea către Grace.

– Nimic cu care să mă laud. Doar câteva posibile interviuri săptămâna viitoare, unul în Seattle, unul în Portland.

Nici unul dintre locurile acelea de muncă nu era ce ar fi vrut Grace, dar ofertele băncilor de locuri de muncă potrivite pentru ea erau raritate. Așa că acum era aici, la peste trei mii de kilometri depărtare de casă, încercându-se în datoria făcută pentru educația sa și CPA (Autorizația de Contabil Public) pentru că părinții ei merseseră mereu după principiul „construiește-ți caracterul și propriul drum în viață“. Încă era supărată pe ea însăși pentru că se dusesse în Seattle pentru acea propunere, dar dorea o poziție bună, solidă în firmă – dar nu una pe care o putea găsi în *Kama Sutra*.

Acum, primăvara târzie se transformase în vară târzie, și era tot în Lucky Harbor, trăind din joburi temporare. Ajunsese la ultimele sute de dolari, iar părinții ei credeau că acceptase locul de muncă din Seattle, unde sarcina ei ar fi fost să numere banii altora. Grace se străduia să trăiască la standardele impuse de numele Brooks, dar nu era nici un dubiu că nu reușise. În inima ei, știa că era unde trebuia, dar, în mintea ei – partea din ea care înțelegea că era o Brooks doar pe hârtie –, știa că nu avea să reușească niciodată.

– Nu vreau să plec din Lucky Harbor, zise Mallory. Dar unul dintre interviurile alea se va dovedi de succes. Știu asta.

Grace nu voia neapărat să plece din Lucky Harbor. Orașul mic și neobișnuit i se părea mai primitiv decât orice alt loc în care fusese vreodată, dar să rămână nu era cu adevărat o opțiune. Aici nu avea să își construiască nicicând o carieră.

– Sper. Se înfipse într-o altă clătită de pe tavă și o puse pe farfuria ei. Detest să îmi mint părinții, ca ei să nu se îngrijoreze. Și îmi consum economiile, și așa mici. În plus, e îngrozitor să fii într-o stare de incertitudine.

– Da, nici una dintre chestiile astea nu sunt problema ta reală, zise Amy.

– Nu? replică Grace. Care-i problema mea reală?

– Nu faci sex deloc.

Grace se încovoie sub adevărul patetic al acestei afirmații, o situație înrăutățită de faptul că și Amy și Mallory făceau sex.

Mult.

– Îți amintești furtuna? întrebă Mallory. Când aproape am murit, chiar în locul ăsta?

– Corect, poate de la prea mult tort de ciocolată, zise Amy sec.

Mallory nu băgă asta în seamă și arătă cu furculița spre Grace.

– Am făcut o promisiune între noi. Am zis că voi învăța să fiu un pic mai rea. Și Amy că își va trăi viața,

în loc să lase viața să o trăiască pe ea. Și tu, domnișoară Grace, urma să găsești mai mult decât un loc de muncă nou, îți amintești? Urma să încetezi să mai alergi în jurul propriei cozi și să cauți niște fericire și niște distracție. A sosit momentul, scumpo.

– Mă distrez. Categoric, se distra mai mult decât își permisese să o facă înainte. Și acum, a sosit momentul pentru muncă, de fapt.

Privind cu poftă spre ultimele clătite, Grace se ridică și scutură firimiturile de pe sarafan.

– Ce muncești astăzi? întrebă Amy.

Când Grace își dăduse seama că ori își găsea un loc de muncă temporar, ori se oprea din mâncat, alesese să caute ceva nou. Ceva unde nu era nevoită să poarte fuste pline cu pixuri sau pantofi cu toc ori să stea în fața unui calculator cincisprezece ore pe zi. Pentru că, dacă tot trebuia să fie în afara planului și un pic pierdută, atunci, la naiba, avea să se și distreze făcând asta.

– Livrez flori doamnei Burland pentru aniversarea de optzeci de ani. Apoi, fac pe modelul la galeria de artă a lui Lucille, pentru un curs de desen.

– Faci pe modelul pentru o clasă de artă? întrebă Mallory. Adică... nud?

– Astăzi desenează mâini.

Nudul era în clasa de *a doua zi*, și Grace spera să se întâmple ceva înainte de ziua următoare; cum ar fi, să câștige la loterie. Sau să fie teleportată pe o altă planetă.

– Dacă aș avea corpul tău, zise Amy, clar aș poza nud. Și aș cere mult pentru asta.

– Mi se pare că vorbești despre ceva complet diferit de pozat, zise sec Mallory.

Grace își dădu ochii peste cap și se ridică. Lăsă ultimii bani de buzunar pe masă și plecă să livreze florile. Când lucra la bancă, se trezea înainte de răsăritul soarelui, mergea cu trenul două ore, muncea douăsprezece ore la birou, apoi ajungea acasă ca să se bage în pat.

Aici, lucrurile erau foarte diferite.

Pentru început, vedea lumina soarelui.

Poate că nu-și mai permitea ieșiri la Starbucks, dar măcar nu mai avea coșmarul periodic în care se sufoca sub o mare de monede pe care încerca să le numere una câte una.

Două ore mai târziu, Grace termina cu ultimele livrări, când îi vibră telefonul mobil. Nu recunoscuse numărul, așa că, după ceva momente de ezitare, răspunse:

- Grace Brooks, zise ea cu cel mai profesional ton, de parcă se afla încă în vârful lumii ei.

Renunțase, desigur, la hainele de firmă, dar nu-și pierduse mândria. Nu încă.

- Sun în legătură cu anunțul, zise un bărbat. Am nevoie de cineva să-mi plimbe câinele. Cineva punctual, responsabil și nu țacănit.

Anunțul?

- Cineva să plimbe câinele? repetă ea.

- Da, și am nevoie să începi astăzi.

- Astăzi... adică azi? întrebă ea.

- Da.

Bărbatul, oricine ar fi fost, avea o voce al naibii de mișto, joasă și un pic răgușită, un pic nerăbdătoare. Era clar că formase numărul greșit. Și era la fel de clar că altcineva aflat în Lucky Harbor încerca să își găsească de lucru.

Grace se considera un om bun. Sponsorizase un copil în Africa și lăsa mărunțișul disponibil în borcanele de caritate de la supermarket. Cineva din oraș distribui-se fluturași în căutarea unui loc de muncă și acel cineva merita acest apel. Dar să plimbe un câine... Grace putea face asta. Cerându-și scuze în minte pentru că fura slujba altcuiva, zise:

- Aș putea începe astăzi.

- În anunț sunt trecute calificările, dar nu scrie de cât timp faci asta.

Și asta era mare păcat, pentru că sigur i-ar fi plăcut și ei să știe. Nu avusese niciodată un câine. Până la urmă, inginerii spațiali și biologiștii renumiți nu prea aveau timp liber pentru accesorii precum câinii.

Sau copii...

De fapt, dacă se gândea mai bine, Grace nu avusese nici măcar un pește, dar acum, serios, cât de greu putea să fie? Puneai chestia în lesă și o plimbai, corect?

- Sunt cam la început cu treaba cu plimbatul câinilor, recunoscuse ea.

- Cam la început? întrebă el. Sau *chiar* la început?

- Chiar la început. Urmă o pauză, de parcă el se gândea dacă să închidă. Grace se grăbi să umple tăcerea. Dar sunt foarte harnică! zise ea iute. Nu las niciodată o treabă neterminată. Doar dacă nu cumva era întrebată ce părerea avea despre a face sex oral în timpul pauzelor de masă... Și sunt de încredere.

- Câinele este, de fapt, un cățeluș, zise el. Și este nou în casa noastră. Nu este încă antrenat.

- Nici o problemă, zise ea și își încrucișă degetele, sperând să nu vorbească prostii.

Adora căței. Sau măcar adora *ideea* de căței.

- Am plecat la muncă dimineață devreme și nu voi ajunge acasă decât seara târziu. Am nevoie să plimb câinele înainte de prânz.

Da, chiar avea o voce al naibii de mișto. Joasă și autoritară, o făcea să devină atentă, dar era și... sexy. Întrebându-se dacă restul din el egala vocea, aranjă să ajungă la el acasă în vreo două ore, unde urma să fie cineva care o aștepta să îi dea drumul înăuntru. Plata de patruzeci de dolari avea să fie lăsată pe masa din salon.

Patruzeci de dolari pentru a plimba un cățel...

„Am dat lovitură.“

Grace nu întrebă de ce persoana care îi deschidea ușa nu putea plimba cățelul. Nu voia să-și convingă noul angajator să nu o angajeze, pentru că erau *patruzeci de dolari*, frate. Putea să mănânce toată săptămâna cu banii ăștia dacă era chibzuită.

La ora stabilită, ajunsese la adresa primită și trase aer în piept. Nu reținuse numele bărbatului, dar trăia într-o zonă foarte scumpă, în partea cea mai de nord a orașului, unde plaja stâncoasă se întindea pe kilometri

întregi, precum o superbă carte poștală. Faleză de un verde-închis și formațiunile stâncoase erau adunate precum cadouri picate din cer cât puteai vedea cu ochii. Mă rog, cât putea ea să vadă cu ochii, ceea ce nu era așa departe, pentru că avea nevoie de ochelari.

Aștepta să apară întâi un loc de muncă mai profitabil.

Casa se afla peste strada din apropierea plajei. Construită din piatră și sticlă, era frumoasă, deși i se părea ciudat că era pe un singur nivel, când casele din jur erau cu două sau trei etaje mai înalte. Și, mai curios, în fața treptelor de la intrare era o rampă. O rampă pentru un scaun cu rotile. Grace ciocăni la ușă, apoi văzu un bilet lipit de panoul de sticlă.

Dragă bonă de câine,

Am lăsat ușa neînchisă pentru tine. Intră, te rog. Oh, dacă ai putea să arunci acest bilet și să nu-i spui fratelui meu că i-am lăsat casa neînchisă, ar fi minunat, merci. De asemenea, nu fura nimic.

Anna

Grace stătea acolo, mușcându-și buza de jos într-un moment de rară nehotărâre. Nu se gândise suficient la asta. Hai să fim cinștiți, la dracu'. Nu se gândise deloc dincolo de „o treabă ușoară”. Își reaminti că gândea bine în situații de criză și că putea să treacă prin aproape orice.

Dar să intre în casa unui străin i se părea problematic, dacă nu chiar periculos. Dacă vreun vecin curios o vedea și suna la poliție? Se uită la ea. Se bucura de libertatea de-a se îmbrăca lejer, așa că purta un sara-fan, cizmele ei drăguțe luate la reduceri și șosete de dantelă. Nu prea arăta ca un specialist bancar, dar spera să nu semene prea mult cu un expert al intratului prin efracție...

În orice caz, dacă era o înscenare? Dacă aici trăia un răufăcător, unul care ademenea femeii înfometate și disperate, care acționau din impuls, ca să le facă lucruri atroce?

Bine, poate că se uitase noaptea târziu la prea multe episoade din *Minți criminale*, dar chiar se putea întâmpla.

Apoi, din adâncurile casei se auzi un lătrat fericit și ascuțit. Și apoi încă unul, care părea să zică: „Grăbește-te, domniță, trebuie să mă ușurez!”

Ah, fir-ar să fie. Asumându-și consecințele, Grace deschise ușa de la intrare și se uită înăuntru.

Camera de zi era la fel de uimitoare ca exteriorul casei. Spații largi, cu lemn întunecat masculin și culori neutre. Mobila era mare și răsfirată pe podelele frumoase din parchet. Un perete întreg din sticlă dădea spre cerul verii târzii și spre Oceanul Pacific.

Când Grace intră, lătratul deveni mai zgomotos, amestecat acum cu scâncete pline de speranță. Urmă sunetele spre o bucătărie imensă, echipată modern, care o făcu să își dorească să fi știut cum să gătească mai mult de o supă și sendvișuri cu brânză și pâine prăjită. Chiar lângă bucătărie se afla uscătoria, iar ușa îi era blocată de o poartă pentru copii mici.

De partea cealaltă a porții se afla un purcel.

Un purcel care lătra.

Bine, nu era un purcel adevărat, ci unul dintre acei câini a căror față părea turtită. Micul corp era în mare parte închis la culoare, fața era neagră cu niște ochi ieșiți din orbite și o limbă care îi ieșea pe la colțul gurii. Părea un animal din desene animate în vreme ce se învărtea entuziasmat, dansând pentru ea, încercând să o impresioneze și să o farmece ca să-i dea drumul din celula lui.

– Bună, îi zise ea.

Era mascul sau femelă? Greu de spus, din moment ce părțile anatomice îi erau atât de joase, încât atingeau podeaua, la fel ca burta.

Chestia pufnea și făcea scandal într-un delir vesel, rostogolindu-se precum un hotdog, apoi sărind în sus și în jos precum un jeleu.

- Oh, nu-i nevoie de toate astea, zise Grace și deschise poarta.

Greșeala numărul unu.

Câinele/porcul/extraterestrul o zbughi pe lângă ea cu o viteză uimitoare, ieși rapid din bucătărie și dispăru din raza ei vizuală.

- Hei, strigă ea. Mai încet!

Dar câinele nu încetini și, surprinzător, picioarele alea îndesate chiar se mișcau. Pufnea încântat în vreme ce evada, și Grace fu nevoită să regândească teoria porcului. De asemenea, misterul sexului era rezolvat. De la spatele îi văzu în treacăt chestiile care îi atârnavă.

Animalul alerga în cerc în jurul canapelei, lătrând entuziasmat și vesel. Îl urmări, întrebându-se cum se făcea că avea nenumărate diplome, dar nu-i trecuse prin cap să întrebe numele câinelui.

- Hei, zise ea. Hei, tu. Ieșim la o plimbare.

Cățelul trecu pe lângă ea ca fulgerul.

La naiba! Fără aer, schimbă direcția și îl urmă înapoi în bucătărie, unde alerga după vreo amenințare imaginară în jurul superbeii mese din lemn închis la culoare, care avea într-adevăr pe suprafața ei netedă două bancnote de douăzeci de dolari.

Începea să înțeleagă de ce era așa bine plătită treaba asta.

Refăcu drumul spre uscătorie și găsi o leșă și o zgardă atârinate de mânerul ușii, deasupra porții. Perfect. Zgarda era în mare parte albastră, și pe ea scria TANK.

Grace râse tare, apoi îl căută pe Tank. Se părea că acesta își isprăvise energia și era la ușa de la intrare, găfâind.

- Bun băiat, gânguri Grace și merse la el cu zgarda sa. Ce băiat bun!

El îi zâmbi.

„Au, vezi?“ își zise ea. „Prin comparație cu analiza conturilor și cu pozatul nud, treaba asta va fi superușoară.“ Încă se lăuda singură pentru că acceptase sarcina asta, când fix acolo, pe podeaua din foaier, Tank se ghemui și...

- Nu! strigă ea. Oh, nu, nu în casă!

Bâjbâi pe lângă ușa de la intrare, fapt ce-l sperie pe Tank, care se opri la jumătatea trebii mari. Fugi la câțiva pași distanță de ușa de la intrare și se ghemui din nou. De data asta, fu mai rapid. Grace stătea acolo, cu gura deschisă și oripilată, în vreme ce micul Tank se îndepărtă de a doua capodoperă, pași cu piciorușele lui scurte pe lemn precum un matador și apoi, cu capul mare ridicat, ieși la pas precum un rege pe ușa de la intrare.

Grace șovăi după el, cu ochii lăcrimându-i de la mirosul îngrozitor.

- Tank! Tank, stai!

Tank nu stătu. Simțindu-se aparent cu cinci kilograme mai ușor, alergă prin curtea din față și spre stradă. Ajunse pe plajă, picioarele mișcându-i-se cu viteza unei gazele, zburând practic peste nisip și îndreptându-se direct spre apă.

- Oh, Dumnezeule, țipă ea. Nu, Tank, nu!

Dar Tank se aruncă în primul val și dispăru.

Lui Grace îi alunecă geanta de pe umăr, și o lăsă să cadă pe nisip.

- Tank!

Se apropie de apă. Un val o lovi la nivelul șoldului, făcând-o să se dea un pas în spate în vreme ce căuta cu disperare un cap care să plutească.

Nimic. Micuțul dispăruse complet, sinucigându-se chiar sub ochii ei.

Următorul val o lovi la nivelul pieptului. Se trase din nou în spate, icnind la contactul cu apa, în vreme ce căuta frenetic micul cap negru.

Valul numărul trei trecu direct peste capul ei. Ieși scuișând, scutură din cap, apoi se scufundă sub luciul apei, disperată să găsească puilul de câine.